

Zuzana Pospíšilová

ZIMNÉ ŠKOLA V PŘÍRODĚ

TAJEMNÉ STOPY



čte | ní
pro
prv | ňáč
ky

ilustrovala
Marketa Vydrová

bambóok



Zuzana Pospíšilová

ZIMNÁ ŠKOLA V

PŘÍRODĚ

TAJEMNÉ STOPY



ilustrovala
Markéta Vydrová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.



Zuzana Pospíšilová

ZIMNÍ ŠKOLA V PŘÍRODĚ
Tajemné stopy

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 6745. publikaci

Ilustrace Markéta Vydrová
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Návrh a zpracování obálky Markéta Vydrová
Počet stran 80
Vydání 1., 2017

Výtiskla tiskárna TNM print, s.r.o.

© Grada Publishing, a.s., 2017

ISBN 978-80-271-9991-4 (ePub)
ISBN 978-80-271-9990-7 (pdf)
ISBN 978-80-271-0136-8 (print)



OBSAH

MALE PŘEKVAPENÍ	7
PŘÍPRAVY	11
JEDE SE DO ŠKOLY V PŘÍRODĚ!	15
KONEČNĚ NA MÍSTĚ	20
SAŇKOVÁNÍ	24
PRVNÍ NOC	29
ZAHADA	34
VIDĚLI JSTE TO?	38
PODÍVNE STOPY	43
PLÁN	47
JE TU ZAS!	52
NA STOPĚ	56
SETKANÍ	61
NEBYL TO JEN SEN?	66
VÝUKA ČTENÍ	70
LOUČENÍ	75





MALÉ PŘEKVAPENÍ

Robin se dnes do školy loudal více než obvykle. Do zvonění chybělo už jen pár minut, ale jemu to bylo fuk. Do školy se mu prostě nechtělo. Zrychlil až těsně před vchodem, kde na něj pan školník zahrozil prstem. V šatně si přezul boty, sundal bundu a co noha nohu mine kráčel směrem ke třídě. Do své lavice dorazil jen těsně před paní učitelkou.

„Dobrý den, posad'te se!“ pokynula dětem jako obvykle paní učitelka. Pak už ale nebylo nic jako obvykle. Nezačali hned číst, psát nebo počítat podle rozvrhu.

Paní učitelka si odkašlala. Chtěla si získat pozornost svých žáků. A potom oznámila: „Mám pro vás malé překvapení.“

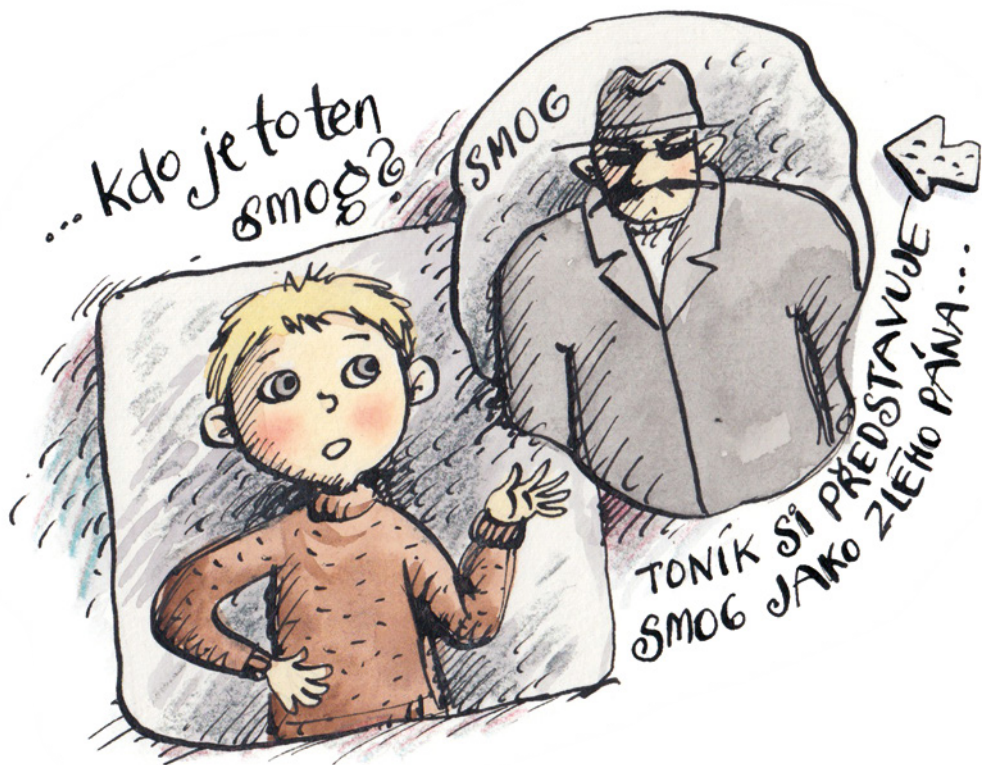
Ve třídě to zašumělo. Každého hned něco napadlo, a tak si děti své postřehy začaly okamžitě vyměňovat. Někdo si myslel, že půjdou do kina. Jiného napadlo, že k nim přijde na návštěvu ředitel zoo a přivede s sebou tygra nebo lva.

„Jistě víte, že v zimním období naše město obtěžuje smog,“ začala paní učitelka zeširoka.

„Kdo je to ten smog?“ zeptal se Toník. Myslel si, že je to nějaký zlý pán.

„Ne kdo, ale co,“ opravila ho paní učitelka a pak přidala vysvětlení. „Smog, to jsou škodlivé látky, které se dostávají do ovzduší. Když je dýcháme, můžeme z toho být nemocní.“

„Já mám pořád kašel. Paní doktorka taky říkala, že za to může smog,“ potvrdila Janička.



„Přesně tak. A protože chceme, abyste byli zdraví, rozhodli jsme se s panem ředitelem, že pro vás uspořádáme školu v přírodě.“

„Cože?“ nechápal Lukáš.

„Odjedeme do hor. Ubytujeme se na nějaké horské chatě. Budeme tam dva týdny společně

jíst i spát. Dopoledne se budeme učit, jako kdybychom byli ve škole, a odpoledne společně vymyslíme nějakou zábavu.“

„Jupí!“ radovaly se všechny děti. Dokonce i Robin, kterému se do školy nikdy nechtělo, se na školu v přírodě začal těšit.



„A kdy pojedeme?“ zeptala se Hanka. Chtěla mít vždycky ve všem jasno.

„Už za tři týdny. Kdo bude do té doby zlobit, toho s sebou nevezmeme,“ upozornila paní učitelka přísně. Teprve pak začalo vyučování jako v každý jiný den.

PŘÍPRAVY

Od tohoto dne se všichni snažili chovat vzorně. Nikdo nechtěl zůstat ve škole, zatímco si ostatní spolužáci budou užívat dobrodružství na horách. Kdo měl službu, ten vzorně umyl tabuli. O přestávce nedošlo k žádné rvačce ani hádce. A když vyučování skončilo, paní

uklízečka nemohla na zemi najít ani jediný pohozený papírek.

Dokonce i Robin vycházel z domu o něco dřív, aby se mu nestalo, že zmešká začátek vyučování. Mohlo by se to brát jako zlobení, a on do školy v přírodě rozhodně jet chtěl.

„Otevřete si deníčky. Dám vám vytištěný vzkaz pro rodiče.

Vy ho tam teď hezky nalepíte a ještě dnes jim ho dáte podepsat, ano?“ ujišťovala se paní učitelka. Potom začala rozdávat lístečky, na kterých bylo



napsáno, kdy odjíždějí, kdy se vracejí, kolik mají rodiče zaplatit peněz a co si vzít s sebou.

Když se děti po vyučování vracely ze školy domů, nemyslely na nic jiného než na vzkaz, který musí rodiče podepsat. I Robin nachystal svůj deníček a nechal ho otevřený na stole v obývacím pokoji. Nemusel čekat v družině, mohl už chodit do školy i ze školy sám. Měl to jen kousek a nikde nepřecházel žádnou silnici, tak se o něj maminka nebála. Odemknout dveře taky dokázal. Doma už pak čekal, až dorazí rodiče z práce.

Jako první přišla domů maminka. Robin jí hned ve dveřích hlásil tu radostnou novinu: „Pojedeme do školy v přírodě, abychom byli zdraví. Všechno je napsané v deníčku, tak to musíš podepsat.“



„Počkej chvílku, až si sundám aspoň boty a kabát,“ krotila ho maminka.

Robin doběhl pro deníček a donesl ho mamince do předsíně. Maminka měla v jedné

+

ruce tašku s nákupem a do druhé si vzala Robinův deníček, aby si přečetla vzkaz.

„Už za tři týdny?“ podivila se. „A musíš mít teplé oblečení. To bychom měli zajet na nákup. Z těch oteplovacích kalhot, ve kterých jsi loni sáňkoval, už jsi nejspíš vyrostl,“ dělala si starosti maminka.

JEDE SE DO ŠKOLY V PŘÍRODĚ !

V ostatních rodinách probíhaly přípravy podobně. Rodiče se snažili dětem rychle obstarat všechno, co bylo potřeba.

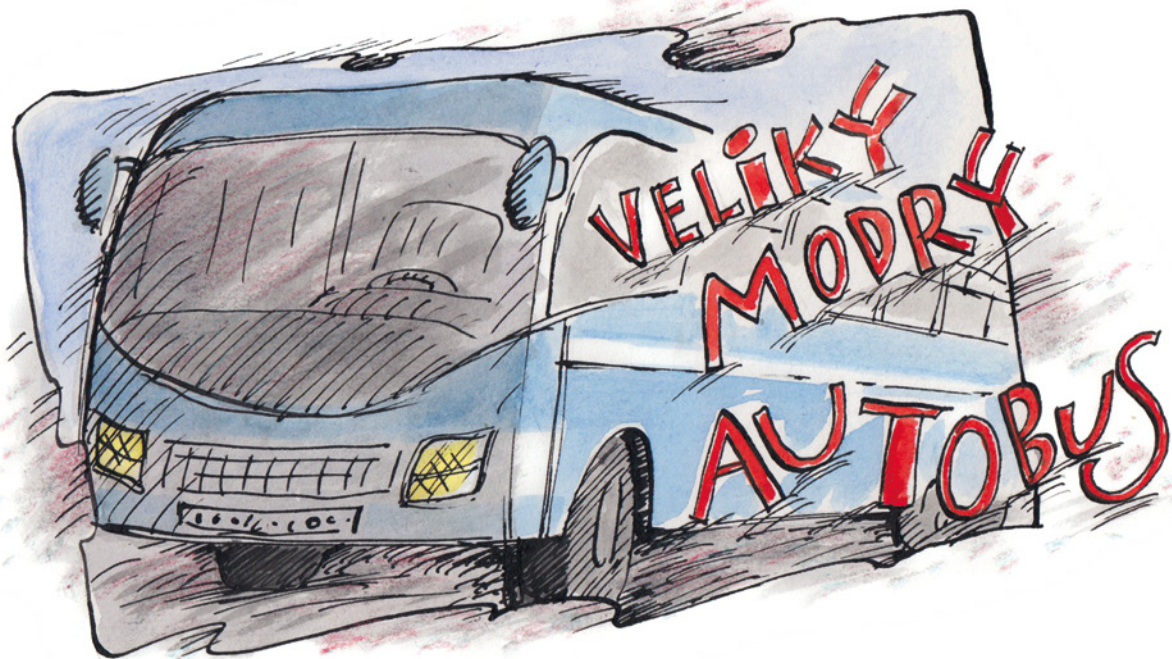
Požadovanou částku přišli zaplatit přímo paní

učitelce nebo poslali na účet školy. Dětem tolik peněz dát nemohli, to paní učitelka zakázala.

Vzkaz v deníčku donesli podepsaný všichni. Jenda, který je známý tím, že jindy zapomíná skoro na všechno, podpis rodičů ukázal paní učitelce dokonce jako první.

Dětem se tři týdny čekání zdály nekonečné. Nakonec se ale vytouženého odjezdu přece jen dočkaly.

Toho dne nešly do školy, ale čekaly před budovou. U školy už byl přistavený veliký modrý autobus. Před ním stály hloučky dětí se svými rodiči. Kufry a tašky byly kolikrát větší než samy děti, a tak jim museli tatínkové trochu pomoci. Paní učitelka taky žádala, aby rodiče písemně potvrdili, že nikdo není nemocný.



V den odjezdu se nikdo neopozdil. Ani Robin. Ten byl s tatínkem před školou mezi prvními. Jako poslední dorazila paní učitelka. Volala děti jménem podle abecedy. Koho zavolala, ten se měl s rodiči rozloučit, sednout si do autobusu a jeho maminka nebo tatínek pak uložili jeho kufr do zavazadlového

prostoru. Chvíli to trvalo, ale když nastoupili všichni, nic nebránilo tomu, aby konečně vyrazili.

Děti vesele mávaly rodičům z okýnek a autobus se pomalu rozjel. V autobuse paní učitelka jen tak pro pořádek všechny znovu přepočítala. Potom navrhl, že by si mohli zazpívat nějakou veselou písničku, ať jim cesta rychleji ubíhá.

V polovině trasy paní učitelka děti poprosila, aby si vystřídaly místa. Kdo seděl u okýnka, přestěhoval se na sedadlo u uličky a naopak. Paní učitelka zkrátka myslela vždycky na všechno, a tohle bylo opravdu spravedlivé.

„Jé, sněží!“ vykřikl někdo a v tu ránu všechny dětské hlavy hleděly z okna.

Když vyjížděli, ve městě nebylo po sněhu ani památky. Sníh roztál, hned jakmile dopadl na zem, ale tady se pěkně držel. Děti z toho měly radost. Pan řidič už o poznání méně.



KONEČNĚ NA MÍSTĚ

Když konečně zaparkovali před horskou chatou, pan řidič si oddychl. Děti naopak obdivně vzdychaly. Všude bylo bílo.

Tolik sněhu někteří snad nikdy ani neviděli.

Pan řidič a další lidé z horské chaty pomohli dětem vynést zavazadla. Rozdělení do pokojů měla paní učitelka promyšleno už předem.

Netrvalo to tedy ani moc dlouho a všichni byli ubytováni ve svých pokojích. Většina pokojů měla čtyři postele.

Na Robina připadl pokoj společně s Jendou, Vojtou a Ondrou. Vybalili si všechno, co měli s sebou.

„Tady spím já!“ hlásil se hned Robin o postel u okna. Aby mu ji nikdo nezabral,